

да са удържи още на едно кратко време въ Европа турското правителство. Но политиката на серъ Хенри Елиота е била дияметрално противоположна. Той сѣкога са е ръководилъ отъ безсмисленното правило, че Турция е свободно и независимо господарство, за това никой не е длъженъ да са бърка въ распорѣжданията на турското правителство, колкото безумни тѣ и да сж; не стига това, иностранныте правителства сж длъжни да поддържатъ сѣко негово найбезумно дѣйствиe, за да докажатъ независимостта и самостоятелността на Портата. Благодарение на това нелѣпо желание вѣчно да поддържа турците, да ги защитава въ сичко, да одобрява сичките имъ дѣйствия, да си затуля очите предъ сичките имъ недостатъци и да признава сичките факти, показвани срѣщу тѣхъ за клѣвета, измислена отъ русите, — серъ Хенри Еилотъ става до нѣйде отговорно лице за българското кланье. Той най-вече е виновенъ за това, че не е удържалъ турците отъ повикванието баши-бозуците на оржие, както трѣбаше да направи истинския приятелъ на Турция.

Той е така сжщо виновенъ за систематическото недовѣрие камъ извѣстията за кланьето, които е получавалъ отъвредъ и за неизвѣстяванието за това на своето правителство. Той не можаше да са сжмнява въ справедливостта на тия извѣстия, защото, на-примѣръ, пастора Лонгъ му е показвалъ купища подлени писма изъ разорените отъ турците окрузи. Наистина, той вжрналъ тия писма, като казалъ, че не може да са основе на такива неофициални источники, като е разбиралъ, види са, подъ името официални источники исклучително турските. Но нав-